

Molnár Béla

A TELJES IGAZSÁG FELÉ

(Jn 16,12-15)

Nem gondoltuk,
a hegyről jövet.
Fölöttünk még
ott derengett áldó keze,
a felhők búcsúztak,
nem gondoltuk,
hogyan lesz.

Nem gondoltuk,
a kis szobából kitódulva,
háztetőre gyűlve,
szélúgásban, lángok,
áradásában;
akkor
ezernyi hang eggyé,
egy ezerré vált
rejtelmes táncban,
nem,
nem gondoltuk,
hogyan lesz.

Hogy újra kezdődik minden,
újra meg kell járnunk
a puszta csapdáit, rejtelmét,
újra meg kell mártóznunk a Jordánban,
fel kell mennünk a hegyre, hirdetni
a boldogságokat, jajokat,
keresni egy fiút öt kenyérral és halakkal,
kenyeret osztani, majd abbahagyni,
kezünket betegre tenni, és menni,
menni újra, máshová, kopogni zárt ajtókon,
leülni kunyhókban,
újra meg újra,
nem gondoltuk.

Így szólt
az ígérő.

Így vezet, kit adott magából
a távozó.

A teljes igazság ez.

Látszólag minden ugyanaz,
mégis más,
átszótt mindent a Lélek,
láthatatlanul

Állni és nézni a templomperselyt,
figyelnünk, ki dob jól csengő aranyat,
ki egy picit fillért,
ki pózol elől, az oltárnál,
és ki bújik el hátul,
szemét fel sem emelve,
naponta nézni, figyelni,
óvni azt, mi egyedül fontos,
újra kezdeni reggelente,
nem gondoltuk.

A hegyen sátrat nem verhetünk,
a fény csak dereng még,
az éjsötét út hátravan,
másik hegy áll a közelben,
megjárni ösvényeit, kanyargós útjait,
újra és újból,
nem gondoltuk.

Nem sejtettük azt sem,
hogyan közölünk lesznek, akik
elvélik a szót, mondanak majd hamis ígéretet,
osztanak áldást „igazaknak”,
betegek előtt zárják szívüket.

És hogy a végén
lehet,
hogyan sóhajtván keressük,
azt, Aki küldött,
az eget.

Ez lenne hát az igazság,
a teljes,
erre poroszkálunk, futunk,
bandukolunk.